

МОМЧЕТО И ВЪЛЦИТЕ ИНДИАНСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

МОМЧЕТО И ВЪЛЦИТЕ^[0]

Живял някога един индиански ловец, който си построил къща посред голяма гора, далече от племето си, защото бил с нежно и добро сърце и му дотегнало предателството и жестоките дела на онези, които му били приятели. И така, той ги напуснал, взел жена си и трите си деца и те пътували, докато не намерили място близо до един бистър поток, където се заели да изсичат дърветата и да приготвят вигвама^[1] си. Много години те живели спокойно и щастливо в това закътано място и никога не го напускали, освен за да ходят на лов за дивни животни, които им служели за храна и дрехи. Но един ден силният човек се разболял и не след дълго разбрал, че ще умре.

Тогава той събрал семейството около себе си и отправил последните си думи към тях:

— Ти, жено моя, спътнице в дните ми, преди да залязат много луни ще ме последваш до острова на благословените. Но на вас, мои деца, чийто живот едва е започнал, злостта, жестокостта и неблагодарността, от които избягах, ви предстоят. И все пак, ще си отида спокоен, деца мои, ако обещаете винаги да се обичате един друг и никога да не изоставяте най-малкия си брат.

— Никога! — отговорили те, като си подали ръце. И ловецът умрял облекчен.

Едва били минали осем луни, когато, точно както бил казал той, жената се споминала и последвала съпруга си. Но преди да напусне своите деца, тя заклела двете по-големи да помнят обещанието си никога да не изоставят най-малкия, защото той бил дете и бил безпомощен. И докато дебелият сняг покривал земята, те го гледали и го обичали, но когато земята отново се раззеленила, сърцето на по-големия брат се развълнувало и той закопнял да види вигвамите на селото, където преминала младостта на баща му.

Той открил напълно сърцето си пред сестра си, която отговорила:

— Братко, разбирам твоя копнеж по нашите съплеменници, които тук не можем да виждаме. Но не забравяй думите на баща ни. Нима заради собствените си желания ще забравим малкия си брат?

Но той не я послушал и без да отговори, си взел лъка и стрелите и излязъл от колибата. Снеговете падали и се стопявали, но той не се завръщал и най-сетне сърцето на момичето изстинало и закоравяло и малкото момче започнало да ѝ се струва бreme, докато един ден тя му казала:

— Виж, има храна за много дни напред. Стой си тук на сигурно място в колибата. Отивам да търся брат ни и когато го намеря, ще се върна тук.

Но когато след трудно пътуване стигнала до селото, където живеел брат ѝ, тя видяла, че той има жена и е щастлив. А когато и тя била поискана от един млад воин, също забравила за момчето, което било самичко в гората, и мислела само за съпруга си.

А пък малкото момче, след като изяло всичката храна, която сестра му била оставила, отишло в гората. Там то събирало плодове и изравяло корени и докато слънцето греело, било доволно и сито. Но когато започнали снеговете и вятърът завил, то почувствало стомаха си празен и крайниците си студени и по цяла нощ се криело между дърветата, а изпълзявало само за да изяде това, което вълците били оставили след себе си. И постепенно, като нямало други приятели, то започнало да търси тяхната компания и седяло край тях, докато ядели плячката си, и те свикнали с него и му давали храна. А без тях то щяло да умре в снега.

Но най-сетне снеговете се стопили, ледът върху голямото езеро също, и когато вълците слезли на брега, момчето тръгнало след тях. И така се случило един ден, че големият му брат ловял риба с кануто си близо до брега и чул гласа на дете, което пеело като индианец:

— Братко мой, братко мой! Аз се превръщам във вълк, аз се превръщам във вълк!

И като изпяло това, то завило, както вълците вият. Тогава сърцето на големия брат премаяло и той забързал към него и завикал:

— Братко, братче, ела при мен! — но то, вече наполовина вълк, само продължило песента си. И колкото по-силно големият брат го викал:

— Братко, братче, ела при мен! — толкова по-бързо бягало то след братята си, вълците, и кожата му загрубявала, докато с протяжен вой изчезнало в дълбините на гората.

Тогава, със срам и мъка в душата, по-големият брат се върнал в селото и до края на живота си скърбели със сестра си за малкото момче и нарушеното обещание.

Илюстрация: Х. Дж. Форд

[0] *Източник:* The Yellow Fairy Book. Andrew Lang, editor. Henry Justice Ford, illustrator. London: Longmans, Green & Co., 1894. ↑

[1] Вигвам — индианска колиба с една стая. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.